

Arrest

nr. 267 452 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en advocaat G. GASPART en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 20 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Eerste en derde verzoekende partij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 oktober 2020, tweede verzoekende partij op 2 oktober 2020. Vierde verzoekende partij wordt gehoord op het CGVS op 8 april 2021 en vijfde verzoekende partij op 5 november 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 september 2021 ten aanzien van de verzoekende partijen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Santa Tecla. U bent gehuwd met K. B. R. C. (...). Jullie hebben drie kinderen: K., L. A., en G. A. (zie bijlage 26).

In 2015 opende u uw eigen zaak (...), die vanaf 2017 werd ondergebracht in uw huis in de kolonie Los Cipreces, gelegen in Santa Tecla. In oktober 2017 kwamen leden van MS-13 (Mara Salvatrucha - 13) naar uw zaak om een wekelijkse renta van 50 dollar te eisen. In juli 2018 werd deze renta verhoogd naar 100 dollar per week. Eind 2018 werd de renta een tweede keer verhoogd; ditmaal naar 200 dollar per week.

In juni 2017 nam u uw schoonbroer W. E. V. R. (...) in huis nadat enkele leden van de bende MS-13 hem probeerden rekruteren. Eind juli 2018 kwam ook uw moeder M. A. R. L. (...) bij u inwonen. Omdat uw schoonmoeder S. R. D. H. (19/26350) en uw schoonzus S. M. V. R. (...) tenslotte ook problemen hadden met de bende MS-13, kwamen ook zij in januari 2019 bij u en uw echtgenote wonen.

Halverwege september 2019 vertelde uw dochter over een vreemde man die haar soms aansprak op school. In dezelfde maand werd ingebroken bij u thuis, waarbij een laptop, een PlayStation, en cash geld werd gestolen.

Op 9 oktober 2019 vroeg MS-13 jullie een eenmalige bijdrage van 2000 dollar. Deze moest de week daarop worden betaald. Jullie besloten de familie in te lichten over wat er gebeurde. De dag nadien vond u een brief aan uw huis waarin de bende bevestigde dat zij een bedrag eiste van 2000 dollar. Jullie legden dezelfde dag een klacht neer bij de anti-afpersingsbrigade van de politie. In de namiddag werd u opgebeld door de bendeleider van MS-13 die u vroeg of u de brief had gelezen. Hij vertelde u ook dat hij wist waar uw schoonmoeder werkte, waar uw drie kinderen studeerden, en wie de persoon is die uw kinderen naar school brengt. Als u niet zou meewerken, zou u de gevolgen dragen. Na 10 oktober 2019 zijn uw kinderen niet meer naar school geweest. Op 12 oktober 2019 werd er een tweede familiebijeenkomst georganiseerd om de situatie te bespreken. Op deze bijeenkomst werd beslist dat jullie het land zouden ontvluchten.

Tussen 12 en 22 oktober 2019 verkochten jullie een aantal spullen uit het huis aan familie en vrienden, en organiseerden jullie de reis. De laatste dag dat u uw zaak openhield was 15 oktober 2019. Op 19 oktober 2019 kocht u de vliegtuigtickets om naar België te reizen. Op 22 oktober 2019 ging u gaan wonen in de gemeente Zaragoza, gelegen in het departement La Libertad.

Op 10 november 2019 verliet u het land en reisde u met de bus via Honduras naar Costa Rica en Panama. Vandaar vloog u op 16 november 2019 naar Frankrijk, vanwaar u een bus nam naar België op 17 november 2019. Op 18 november 2019 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Na uw aankomst in België hoorde u van burens dat de bendeleden zich bij hen hebben geïnformeerd naar jullie. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u, uw kinderen, en uw familie zal worden vermoord door de bende MS-13.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een identiteitskaart op uw naam, een identiteitskaart op naam van uw echtgenote, een paspoort op uw naam, een paspoort op naam van uw echtgenote, een paspoort op naam van uw zoon G. een paspoort op naam van uw zoon L., een paspoort op naam van uw dochter Katherine, een huwelijksakte, een diploma op naam van uw vrouw, twee diploma's op uw naam, een kopie van een dreigbrief, een kopie van een kaart, een bundel kopieën van boarding passes, een oranje kaart op naam van uw echtgenote, een diplomabewijs op naam van uw echtgenote, een studentenkaart op naam van uw echtgenote, een studentenkaart op naam van uw schoonzus St., een geboorteakte op naam van uw zoon G. een geboorteakte op naam van uw dochter Katherine, twee bundels kopieën van foto's, een bundel kopieën van bustickets, een geboorteakte op naam van uw echtgenote, een vergunning voor een bedrijf, een bundel kopieën van schermafbeeldingen van pagina's op sociale media, een bundel kopieën productinformatie, een bundel kopieën van promotiemateriaal, een kopie van een reservatiedocument, een kopie van een visakaart, een bundel kopieën van facturen, een bundel kopieën van afrekeningen, een bundel kopieën van bankverrichtingen van Scotiabank, een bundel kopieën van bankverrichtingen van Banco Industrial, een factuur van een gynaecologisch centrum, en een kopie van een puntenlijst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest bende MS13 omdat u niet bent ingegaan op hun eis om 4000 dollar te betalen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen en die van uw familie over deze problemen met bende MS13 dermate vaag en inconsistent zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo verklaren u en uw partner dat de renta begon in oktober 2017 en 50 dollar per week bedroeg. Deze werd vervolgens twee keer verhoogd, in juli 2018 naar 100 en eind 2018 naar 200 dollar (CGVS, p. 14 en CGVS 19/26346B, p. 15). Echter, op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaren u en K. dat ze de prijs in totaal vier keer hebben verhoogd tot 200 dollar (vragenlijst CGVS, vraag 5 en vragenlijst CGVS 19/26346B, vraag 5). Dat jullie zich op het CGVS de twee momenten waarop ze de renta verhoogden van 50 naar uiteindelijk 200 dollar per week specifiek herinneren en aanhalen – juli 2018 en eind 2018 – maar op de DVZ zeggen dat de renta in totaal vier keer is verhoogd komt maar weinig doorleefd over en doet twijfelen aan deze rentaproblemen.

Uw moeder geeft verder aan op de DVZ dat deze renta zou zijn begonnen in 2015 en opgeslagen zou zijn geweest in 2017 (vragenlijst 19/26348, vraag 5). Dit is opmerkelijk. Op het CGVS verklaart ze dat dit een vergissing was en zegt ze dat het in 2017 is begonnen en in 2019 opsloeg tot 200 dollar per week (CGVS 19/26348, p. 3). Volgens u is de renta echter opgeslagen in 2018. Uw schoonzus verklaart op het CGVS eveneens dat de renta begon in 2015. Dit zou ze van u hebben vernomen wanneer u de familie samenriep om dit probleem te bespreken (CGVS 19/26351, p. 12).

Uw schoonmoeder verklaarde op de DVZ dan weer dat de renta 200 dollar per maand bedroeg (vragenlijst CGVS 19/26350, vraag 5). Gezien zij pas in 2019 naar uw huis verhuisde en de renta toen reeds 200 dollar per week bedroeg, net zoals op het moment dat u iedereen inlichtte over de problemen, is dit opmerkelijk. Zij verklaarde op DVZ ook dat u een maand uitstel kreeg om die eenmalige bijdrage te betalen terwijl uit uw relaas blijkt dat u een week uitstel kreeg (CGVS, p. 15 en 16 en vragenlijst CGVS 19/26350, vraag 5).

Uw schoonbroer verklaarde op de DVZ louter dat jullie afgeperst werd voor 2000 dollar maar vermeldde er niets over de renta van 200 dollar per week die jullie moesten betalen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart hij dan weer dat de renta 100 dollar per week bedroeg (CGVS, p. 14). Later in het gehoor expliciet gevraagd naar het wekelijkse bedrag dat jullie moesten betalen verklaart hij

opnieuw dat dit 100 dollar bedroeg. Op een volgende vraag zegt hij dan plots dat het 200 dollar per week was (CGVS, p. 17).

Uw schoonzus verklaarde op de DVZ voorts dat de som die jullie moesten betalen 2000 dollar bedroeg. Ze heeft het nergens over een verhoging naar 4000 dollar (vragenlijst CGVS 19/26351, vraag 5). Zij verklaart op het CGVS dan weer dat jullie 2000 dollar per week zouden moeten betalen (CGVS 19/26351, p. 20).

Gezien jullie allen samenwoonden en samen het land verlieten vanwege deze rentaproblemen – die jullie voordien samen hebben besproken in een familievergadering – en jullie hiervoor internationale bescherming aanvragen in België en daarvoor jullie relaas uiteen dienen te zetten, kan verwacht worden dat dit toch onderling besproken werd en dat jullie een consistent relaas weten weer te geven. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

U verklaart verder dat jullie spullen verkochten om jullie reis te betalen (CGVS, p. 9). Uit al jullie verklaringen blijkt dat jullie hiervoor de keuken, de eetkamer, de salon, de televisies, de koelkast, een tafel, stoelen, bedden en nachttafels verkochten (CGVS, p. 9, CGVS 19/26346B, p. 10, CGVS 19/26348, p. 8 en CGVS 26/351, p. 8). Gezien jullie jullie volledige huis leeghaalden moet het voor de bende wel duidelijk geweest zijn dat jullie van plan waren die plaats te ontvluchten en elders te wonen. Het is dan zeer opmerkelijk dat niemand van jullie allen iets vermeldt over contact of problemen met de bende sinds dat laatste telefoontje op 10 oktober.

Over de manier waarop jullie deze spullen verkochten en overhandigden zijn jullie verklaringen opnieuw niet consistent noch overtuigend. U verklaart, net als K., dat jullie deze spullen 's nachts naar de koper brachten om geen aandacht te trekken (CGVS, p. 9 en CGVS 19/26346B, p. 10). Uw moeder verklaart dan weer, op de vraag hoe de nachttafels en de bedsteun werden overhandigd, dat de kopers de meubels bij jullie thuis kwamen halen (CGVS 19/26348, p. 8 en 9). Voorts verklaart K. dat jullie voor het brengen van al deze meubels het openbaar vervoer en Uber gebruikten (CGVS 19/26346B, p. 11). Niet alleen is het twijfelachtig dat jullie 's nachts het openbaar vervoer en Uber zouden kunnen gebruiken hiervoor. Tevens is het weinig aannemelijk dat jullie jullie keuken, eetkamer, salon en slaapkamer met het openbaar vervoer of Uber zouden hebben kunnen vervoeren. Bovendien is het weinig overtuigend dat de bende niet in de gaten zou hebben dat jullie jullie volledige hebben en houden aan het verhuizen waren enkel en allen omdat jullie dit 's nachts – of laat op de dag wanneer het openbaar vervoer nog zou rijden en Uber-chauffeurs zich nog naar bendewijken zouden durven begeven – zouden hebben gedaan. Er kan verwacht worden dat zij jullie toch enigszins in de gaten zouden houden wanneer zij aan het wachten waren op de som van 4000 dollar. Dat zij zomaar zouden laten begaan dat jullie jullie volledige hebben en houden verhuizen en de wijk ontvluchten is weinig aannemelijk.

Uw schoonmoeder verklaart dat ze diensthoofd was op de dienst geboorte van de gemeente Santa Tecla en daar werkte van 14 februari 2007 tot 6 november 2019 (CGVS 19/26350, p. 6). Het is opmerkelijk dat uw schoonmoeder nog tot 6 november 2019 heeft gewerkt, nog twee weken nadat jullie de bende waren ontvlucht. Immers had de bende laten weten dat ze wisten waar zij werkten (CGVS, p. 13 en CGVS 19/26346B, p. 16 en 18). Dat zij dan toch nog bleef werken tot zes november doet ernstig twijfelen aan de imminente dreiging van MS13, zeker gezien zij werkte in Santa Tecla waar MS de plak zwaait (CGVS 19/26350, p. 7). Het is tevens vreemd dat uw schoonbroer W. verklaart dat uw moeder tot 6 oktober zou hebben gewerkt en dit zou hebben onthouden omdat hij zelf pas op 10 oktober met school was gestopt. Hij zou haar ook de laatste dag zelf hebben afgezet met Uber (CGVS 19/26349, p. 12 en 13). Dat uw schoonbroer deze laatste werkdag plaatst in de periode voordat de bedreiging zelfs nog maar begonnen was – en dit linkt aan zijn laatste schooldag vanwege de bedreiging die hij na haar laatste werkdag plaatst – maakt zijn verklaringen volstrekt ondoorleefd. Er kan immers verwacht worden dat hij zich herinnert dat zijn moeder nog bleef werken onder imminente doodsbedreiging van MS, die, naar hij kon verwachten, op zoek zouden zijn naar jullie. Temeer daar hij zelf ook nog met haar meeging naar haar werk.

Tevens is het opmerkelijk dat de bende uw schoonmoeder niet benaderden op haar werk. Dit is des te opmerkelijker daar de bende een jaar en enkele maanden na jullie vertrek toch nog naar haar werk zijn gekomen om uw schoonmoeder te zoeken. Zo zou de bende nog in februari 2021 naar haar hebben gevraagd (CGVS 19/26350, p. 6 en 16). Dat zij dit niet zouden doen in de twee weken dat uw schoonmoeder daar nog gewerkt heeft, nadat zij zagen dat jullie gevlucht waren en de 4000 dollar niet zouden betalen, is opmerkelijk en doet dan ook twijfelen aan deze problemen met MS13. Dat zij in februari 2021, maar dan een jaar na jullie vertrek, alsnog naar uw schoonmoeder zouden informeren – en schijnbaar verder niets ondernamen of deden (CGVS 19/26350, p. 7) – houdt ook maar weinig steek. Gevraagd waarom ze zolang wachtten met jullie te zoeken antwoordt uw schoonmoeder volkomen naast de vraag en vertelt louter over de afzonderlijke incidenten (CGVS 19/26350, p. 17).

De verklaringen van uw schoonmoeder over deze poging van de bende om haar te zoeken zijn ook maar weinig consistent. Gevraagd of ze ooit problemen heeft gehad met de bende op haar werk haalt ze aan dat de bende in februari 2021 op twee verschillende momenten naar haar is komen vragen (CGVS 19/26350, p. 6 en 7). Later in het interview haalt zij ook slechts februari 2021 aan wanneer ze naar haar zouden hebben gezocht op haar werk (CGVS 19/26350, p. 16). Tegelijk haalt uw schoonmoeder ook een incident aan van 30 september 2020 waarbij de bende bij haar zus naar jullie is komen vragen. Zij verklaart plots echter dat dit incident van september 2020 al het derde dergelijke incident was en vermeldt, gevraagd naar de twee eerste incidenten, dan plots de incidenten op haar werk – waarvan ze nochtans eerder zei dat die in februari 2021 zouden hebben plaatsgevonden (CGVS 19/26350, p. 16 en 17). Omdat de situatie niet duidelijk is wordt haar ter bevestiging gevraagd of dit incident met haar zus in september 2020 gebeurde en de incidenten op haar werk in februari 2021 waarop zij dit dan weer bevestigt. Gevraagd of er voor september 2020 nog dergelijke incidenten zijn voorgevallen zegt zij dan weer dat er één incident op haar werk gebeurde voor dit incident met haar zus in september 2020, dat het incident met haar zus reeds het derde was en dat het recentste incident in februari 2021 was op haar werk (CGVS 19/26350, p. 17). Dergelijke verklaringen raken werkelijk kant noch wal en doen ernstig twifelen aan jullie problemen met MS13.

Wat betreft dit incident met de zus van uw schoonmoeder van september 2020 zijn haar verklaringen maar vaag en weinig overtuigend. Zij verklaart dat de bende bij haar zus naar jullie vroeg en zei dat er nog een schuld openstond. Zij vroeg vervolgens hoe groot de schuld was maar dat zouden ze haar niet hebben gezegd. Ze zouden hebben toegevoegd dat als jullie niet zouden betalen “wie van ons zou kunnen sterven” (CGVS 19/26350, p. 16). Dat MS13 bijna een jaar na jullie vertrek bij haar zus langs gaat om alsnog jullie te vinden maar opnieuw louter, en schijnbaar vrijblijvend, haar vraagt om informatie over jullie is weinig aannemelijk. Er wordt gevraagd om deze gebeurtenis nog eens te beschrijven maar uw schoonmoeder voegt nauwelijks informatie toe en zegt nog dat ze hen zei dat ze geen contact had met jullie – wat voor de bende toch weinig geloofwaardig moet zijn overgekomen – en herhaalt voorts dat indien de schuld niet betaald zou worden het met de dood zou worden betaald en dat ze jullie opwachtten (CGVS 19/26350, p. 16). Uit informatie blijkt dat bende MS13 een uiterst gewelddadige en machtige bende is in El Salvador. Zij gaan meedogenloos te werk om te krijgen wat ze willen van hun slachtoffers. Tegenwerking wordt niet geduld. Jullie hebben openlijk hun gezag en macht getart door hun eis om 4000 dollar te betalen te negeren en de wijk te ontvluchten. Dat zij een jaar na jullie vertrek louter vragen waar jullie zijn en nogmaals dreigen dat ze jullie zouden vermoorden, hoewel ze jullie al een jaar niet meer hadden gezien, houdt maar weinig steek en valt bezwaarlijk te rijmen met de meedogenloze manier waarop MS13 hun zaken regelen.

Uw moeder verklaart verder, op de vraag naar aanwijzingen dat jullie gezocht worden door MS13, dat burens en kennissen van jullie benaderd werden door de bende na jullie vertrek om te informeren naar jullie (CGVS 19/26348, p. 18). Gevraagd wie precies van de burens en kennissen dit heeft laten weten aan jullie geeft zij het zeer vage antwoord: “De burens, en kennissen, vrienden, zij hebben mij erover verteld, aan mij persoonlijk niemand” (CGVS 19/26348, p. 18). Gevraagd om concrete personen te benoemen antwoordt zij: “Ik kan geen namen zeggen want ik ken hen niet. Ik herinner me enkel en alleen een dame met de hond” (CGVS 19/26348, p. 19). Dat zij geen enkele concrete informatie kan geven over de personen die benaderd werden door de bende is zeer opmerkelijk, komt volstrekt niet doorleefd over – er kan immers verwacht worden dat zij zich over deze incidenten zou informeren – en doet verder twifelen aan jullie beweerde problemen met MS13.

Zelf bent u over dit incident nauwelijks concreter. U verklaart louter dat ze bij de burens hadden aangeklopt en naar jullie vroegen en dat de burens zeiden dit niet te weten (CGVS, p. 17). Zoals in bovenstaande reeds aangehaald is MS13 een uiterst gewelddadige bende. Dat u over dit incident louter weet te zeggen dat ze op de deur klopten om naar jullie te vragen en de burens simpelweg zeiden het niet te weten is geenszins een overtuigend relaas in het licht van de informatie over MS13.

Voorts is het opmerkelijk dat uw partner K. zegt dat ze, voordat jullie de brief kregen en naar de politie gingen, nog nooit had gehoord van de anti-afpersingseenheid binnen de politie (CGVS 19/26346B, p. 17). In 2013 werd deze anti-afpersingseenheid opgericht om het wijdverspreide fenomeen van bendeafpersing in El Salvador aan te pakken. Jullie betaalden jarenlang honderden dollars per maand aan afpersing. Het laatste jaar bedroeg dit maar liefst 800 dollar per maand, waardoor jullie de huur en de nutsvoorzieningen niet altijd meer konden betalen (CGVS 19/26346B, p. 16). Dat jullie zich gedurende al die tijd niet – of toch nauwelijks – zouden hebben geïnformeerd over wat jullie aan dit probleem zouden kunnen doen is uiterst vreemd. Men kan verwacht worden dat El Salvadoranen die het slachtoffer zijn van dergelijke afpersing toch op de hoogte zouden moeten zijn van het bestaan van het feit dat de politie gespecialiseerde eenheden heeft opgericht voor dit probleem, zeker gezien dit probleem bijna alle zaken en winkels treft en dit dan ook geen onopgemerkt fenomeen is. Dat jullie op enkele dagen tijd hadden uitgezocht dat België voor jullie een goed land was om internationale

bescherming aan te vragen maar uw vrouw gedurende jaren van afpersing nog nooit zou hebben gehoord van deze anti-afpersingseenheid doet verder twifelen aan deze problemen met bende MS13. Het is verder vreemd dat u niet op de hoogte bent van de bendesituatie in de kolonie waar jullie zouden zijn ondergedoken. Zo wordt u gevraagd of de wijk van uw vader in Zaragoza onder controle van een bende stond maar u moet het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 5). Ook al zou uw vader in een afgesloten wijk wonen (CGVS, p. 5) kan verwacht worden dat u zich inlicht over welke bende er rondom deze plaats heerst gezien jullie toch gezocht werden door MS en jullie dan ook MS indien mogelijk zouden willen vermijden wanneer jullie op de vlucht sloegen. Uw loutere antwoord niet te weten welke bende daar heerst is weinig overtuigend.

U en uw vrouw halen voorts aan dat in september enkele zaken gebeurden. Zo zou een bendelid informatie over jullie hebben gevraagd aan uw dochter aan de school. Tevens zou een bestelwagen jullie in het oog hebben gehouden. Ook werd er in september een keer ingebroken in jullie huis (CGVS, p. 14, 15 en 19 en CGVS 19/26346B, p. 15 en 16). Uw vrouw verklaart hier het volgende over: "Toen begonnen we de die samen te brengen [...] Op dat moment begonnen alle zaken, alles van in September, dat van mijn dochter, [...] dat van mijn speciale bijdrage, alles kwam samen en die brief bevestigde dat het geen grap was, dat het geen spel was" (CGVS 19/26346B, p. 16 en 17). Wat deze incidenten betreft dient gezegd dat, gezien er geen geloof gehecht kan worden aan jullie problemen met MS13, aan deze problemen, die uw vrouw hieraan linkt, evenmin geloof kan worden gehecht.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De dreigbrief is slechts een handgeschreven brief waarvan op geen enkele wijze de authenticiteit kan worden vastgesteld. Deze kan louter op zich de geloofwaardigheid van jullie asielaansluiting dan ook niet herstellen. De identiteitskaart van respectievelijk u en uw echtgenote, uw huwelijksakten, uw Visa-kaart, de oranje kaart van uw vrouw, de geboorteaktes van uw zoon G. en uw dochter Katherine, alsook het paspoort van opeenvolgend uw echtgenote, uw dochter, uw zoon G., uw zoon L., en uzelf bevatten uitsluitend informatie over de identiteit van u en uw gezinsleden. Deze wordt vooralsnog echter niet in vraag gesteld. De daarbij aansluitende kopie van een gynaecologisch onderzoek geeft slechts meer informatie over de geboorte van uw jongste zoon. De kopie van een kaart, een betaalbewijs van de gemeente Santa Tecla, en de bundel kopieën van foto's geven een beter beeld van uw voormalige woning en de buurt waarin deze zich bevindt. Deze elementen worden echter niet ter discussie gesteld. Uw twee diploma's en uw twee diplomabewijzen, evenals de studentenkaart van uw schoonzus St. en uw echtgenote haar puntenlijst, diploma en studentenkaart bevatten meer gegevens over jullie opleiding, die niet centraal staat in jullie aansluiting en verder ook niet in vraag wordt gesteld. De bundel kopieën van bustickets, alsook de kopieën van het reservatieformulier van jullie vlucht en de bundel boarding passes bevatten informatie over de reisroute van uw familie, waar op dit moment geen vraagtekens bij worden geplaatst. Over uw bedrijf (...) kunnen we meer informatie vinden in kopieën van reclame voor uw producten, een bundel kopieën van uw bedrijf haar accounts op sociale media, de bundel kopieën met productinformatie, de kopie van uw bedrijf haar vergunning om kokosolie te produceren, en de twee kopieën van foto's met personeel van de ambassade van de Verenigde Staten – aan dewelke u ook producten leverde. Een beter inzicht in uw financiële situatie kunnen we putten uit de bundel kopieën van facturen, de bundel kopieën van afrekeningen, en de bundels kopieën van bankafschriften en bankverrichtingen van respectievelijk de Banco Industrial, Banco Agricola, en Scotiabank. Tevens legt u nog een document van de sociale zekerheid neer. Deze documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen aangaande de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas op geen enkele wijze.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr.

37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en gewoond te hebben in Santa Tecla, gelegen in het departement La Libertad. U bent gehuwd met J. L. C. R. ((...)). Jullie hebben drie kinderen: K., L. A., en G. A. (zie bijlage 26).

In 2015 opende uw echtgenoot zijn eigen zaak (...), die vanaf 2017 was ondergebracht in het huis waar u woonde in de kolonie Los Cipreces. In oktober 2017 kwamen bendeleden van MS-13 (Mara Salvatrucha - 13) naar uw zaak om u een renta van 50 dollar per week op te leggen. In de helft van 2018 werd de renta verhoogd naar 100 dollar per week. Eind 2018 werd de renta verhoogd naar 200 dollar per week.

In juni 2017 nam u uw broer W. E. V. R. (19/26349) in huis nadat enkele leden van de bende MS-13 hem probeerden rekruteren. Ook uw schoonmoeder M. A. R. L. ((...)) kwam bij u wonen. Eind 2018 kwam u er achter dat ook uw moeder S. R. D. H. ((...)) en uw zus S. M. V. R. ((...)) zich in een lastig parket bevonden daar zij het slachtoffer waren van afpersingen vanwege de bende MS-13. Hierdoor kwamen ook zij in januari 2019 bij u wonen.

In september 2019 kreeg u het vermoeden dat uw familie werd gevolgd door een zwart busje dat werd opgemerkt buiten uw zaak en aan de school van uw dochter. Er werd ook ingebroken bij u thuis, waarbij een laptop en Playstation werd gestolen.

Op 9 oktober eiste MS-13 een eenmalige bijdrage van 2000 dollar. Jullie kregen een week om dit bedrag te verzamelen. De dag erna vond uw echtgenoot een brief aan uw huis waarin MS-13 een bedrag eiste van 2000 dollar. Jullie legden dezelfde dag een klacht neer bij de anti-afpersingsbrigade van de politie. Toen jullie thuis kwamen kreeg uw echtgenoot een telefoontje van een lid van MS-13. Die vertelde hem dat dat hij wist waar uw moeder werkte, en waar uw broer en zus studeerden. Het bendelid dreigde er ook mee jullie allemaal te vermoorden. In de avond werd er voor de eerste keer een familiebijeenkomst georganiseerd om iedereen op de hoogte te stellen van de problemen met MS-13. Na 10 oktober 2019 zijn uw kinderen niet meer naar school geweest. Op 12 oktober 2019 werd er een tweede familiebijeenkomst georganiseerd om de situatie te bespreken. Op deze bijeenkomst werd beslist dat jullie het land zouden ontvluchten.

Tussen 12 en 22 oktober 2019 verkochten jullie een aantal spullen uit het huis aan familie en vrienden, en organiseerden jullie de reis. De laatste dag dat uw echtgenoot de zaak openhield was 15 oktober 2019. Op 19 oktober 2019 kocht uw echtgenoot de vliegtuigtickets om naar België te reizen. Op 22 oktober 2019 ging u met uw echtgenoot en kinderen in de gemeente Zaragoza gaan wonen, gelegen in het departement La Libertad. Uw moeder ging werken bij het gemeentebestuur van Santa Tecla tot 6 november 2019. Op 10 november 2019 verliet u het land en reisde u met de bus via Honduras naar Costa Rica en Panama. Vandaar vloog u op 16 november 2019 naar Frankrijk, vanwaar u een bus nam naar België op 17 november 2019. Op 18 november 2019 diende u een verzoek in om internationale bescherming. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u, uw kinderen, en de rest van uw familie zullen worden vermoord door de bende MS-13.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U baseert zich voor uw verzoek op de feiten die naar voren werden gebracht door uw echtgenoot J. L. C. R. in het kader van zijn verzoek. Zijn beslissing aangaande deze motieven luidt als volgt:

[...]

Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en gepensioneerd te zijn. U woonde tot juli 2018 in de residentie San Antonio, te Santa Tecla, gelegen in het departement La Libertad. Daarna woonde u bij uw zoon J. L. C. R. (19/26346) en uw schoondochter K. B. R. C. (19/26346/B) in de kolonie Los Cipreces, eveneens in Santa Tecla.

In 2015 opende uw zoon J. L. zijn eigen zaak (...), die was ondergebracht in zijn woning in de kolonie Los Cipreces, te Santa Tecla. In oktober 2017 kwamen leden van MS-13 (Mara Salvatrucha - 13) naar zijn zaak om renta te vragen. In juni 2017 nam uw zoon zijn schoonbroer W. E. V. R. (19/26349) in huis nadat enkele leden van de bende MS-13 hem probeerden rekruteren. Omdat ook de schoonmoeder van uw zoon S. R. D. H. ((...)) en haar dochter S. M. V. R. ((...)) problemen hadden met de bende MS-13, trokken ook zij bij u in in januari 2019.

Halverwege september 2019 vertelde uw dochter u over een vreemde man die haar soms aansprak op school. Er werd ook ingebroken bij u thuis. Hierop vroegen jullie de gemeentelijke en nationale politie om hulp.

Op 9 oktober eiste MS-13 een eenmalige bijdrage van 2000 dollar. Jullie kregen een week om deze te betalen. Die dag werd u door uw zoon ingelicht over de afpersingen. Op 10 oktober 2019 vond uw zoon een brief aan uw huis waarin MS-13 opnieuw het bedrag eiste van 2000 dollar. Uw zoon diende die dag een klacht neer bij de antiafpersingsbrigade van de politie. In de namiddag werd uw zoon opgebeld door de bendeleider van MS-13, die met hem afsprak dat hij tegen 23 oktober 4000 dollar zou moeten betalen. Op 12 oktober 2019 kwam de familie opnieuw bij elkaar en werd besloten dat jullie het land zouden ontvluchten.

Vanaf 12 oktober 2019 begonnen jullie met spullen te verkopen aan familie en vrienden. De laatste zaken werden verkocht in de week voor jullie vertrek. Op 19 oktober 2019 kocht uw zoon de vliegtuigtickets om naar België te reizen. Op 22 oktober 2019 ging u gaan wonen in de kolonie Jardines Del Valle in Quezaltepeque, gelegen in het departement La Libertad. S. ging werken bij het

gemeentebestuur van Santa Tecla tot 6 november 2019. Op 10 november 2019 verliet u het land en reisde u met de bus via Honduras naar Costa Rica en Panama. Vandaar vloog u op 16 november 2019 naar Frankrijk, vanwaar u een bus nam naar België op 17 november 2019. Op 18 november 2019 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Na uw aankomst in België hoorde u van uw zoon, schoondochter en S. dat er bendeleden naar jullie zijn komen informeren bij kennissen, en een vriend van S.. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw familie zullen worden vermoord door de bende MS-13.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 17 oktober 2019; een identiteitskaart op uw naam; een geboorte-, huwelijks-, en scheidingsakte; een notariële akte; een bundel kopieën van foto's, een kopie van een dreigbrief, en een kopie van een busticket.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest bende MS13 omdat u niet bent ingegaan op hun eis om 4000 dollar te betalen. Deze problemen werden besproken in de beslissing van uw zoon J. L. C. R.. Zijn beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

[...]

Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte, scheidingsakte, en geboorteakte bevatten enkel gegevens over uw identiteit, die op dit moment niet in vraag worden gesteld. De geboorteakte van uw zoon bevat daarbij aansluitend alleen informatie over zijn identiteit, waar vooralsnog eveneens geen vraagtekens bij worden geplaatst. De bundel kopieën van foto's van een televisie-uitzending van een programma waarbij uw zoon en schoondochter te gast waren. De kopie van het busticket van Costa Rica naar Panama verschaft enkel informatie over uw reisroute, die niet ter discussie wordt gesteld op dit eigenste moment. De kopie van het bankattest toont enkel aan dat u een rekening heeft bij de Banco Azul de El Salvador, waarbij u ook gerechtigd bent om aan online banking te doen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een

jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van vierde verzoekende partij, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en tot januari 2019 gewoond te hebben in de gemeente Lourdes, gelegen in het departement La Libertad. U bent ongehuwd, en woonde sinds januari 2019 in het huis van uw dochter K. B. R. C. (...) en haar echtgenoot J. L. C. R. (19/26346). Van 2007 tot 6 november 2019 werkte u als ambtenaar bij de gemeentelijke administratie van Santa Tecla.

Toen u woonachtig was in Lourdes woonde hield u een winkel open waarvoor u sinds 2010 wekelijks renta moest betalen aan MS-13 (Mara Salvatrucha - 13). De eerste maand ging het over 25 dollar per maand, later over 50 dollar per maand. U moest de benedeleden ook gunsten doen zoals het schenken van voedingsproducten en gsmherlaadkaarten.

Toen uw zoon W. E. V. R. (19/26349) in 2017 op weg was naar huis werd deze aangesproken door twee benedeleden van MS-13 die hem vroegen om een pakketje te transporteren. Een kennis van W. die in de directe omgeving aan het voetballen was is toen tussengekomen zodat W. naar huis kon gaan. Op weg naar huis werd W. echter wel nog gevolgd door de benedeleden. De vader van diezelfde kennis, die een bendelid was, is ook tussengekomen zodat men W. verder met rust werd gelaten. Omwille van dit incident ging W. in juni 2017 bij uw dochter K. gaan wonen in de buurt Los Cipreces, gelegen in de gemeente Santa Tecla.

Tevens had uw dochter St. M. V. R. (...) sinds 2015 problemen op school, waar zij werd gepest door enkele meisjes die soms papertjes achterlieten in haar boekentas. Verder zat er ook een bendelid genaamd P. op haar school, die met haar een relatie wilde beginnen. Toen S. op een dag de bus naar huis had gemist werd zij door P. in de bosjes getrokken en betast. In 2016 heeft u S. daarom naar een andere school gestuurd in de gemeente Lourdes, waar zij in 2017 P. opnieuw opmerkte.

De aanleiding voor uw vertrek uit Lourdes situeert zich in december 2018 toen u tijdens twee nachten personen op het dak hoorde lopen. Dit bleken benedeleden te zijn die op de vlucht waren voor de politie die naar hen op zoek was. Tijdens een nacht vond de politie een bendelid in de kokosboom op uw patio. In januari 2019 vertrokken u en uw dochter S. naar het huis van uw dochter K. in de kolonie Los Cipreces te Santa Tecla.

In juni 2019 hoorde u van uw dochter K. dat zij en haar echtgenoot ook werden afgeperst door MS-13. Aanvankelijk moesten zij een bedrag betalen van 50 dollar per week, maar dit werd later opgetrokken naar 200 dollar per week.

Op 9 oktober vroeg MS-13 uw schoonzoon een eenmalige bijdrage van 2000 dollar. Deze zou hij de week daarop moeten betalen. Op 10 oktober 2019 vond uw schoonzoon aan zijn huis een brief waarin deze eis werd herhaald, waarop hij een klacht neerlegde bij de anti-afpersingsbrigade van de politie. Diezelfde dag werd uw schoonzoon ook opgebeld door een lid van MS-13. Uw schoonzoon vroeg en kreeg een week uitstel, maar zou hij bijgevolg 4000 dollar moeten betalen. Die avond werd een bijeenkomst georganiseerd met de hele familie waarop jullie werden ingelicht over de afpersingen. Er werd besloten om het land te verlaten.

Op 22 oktober 2019 ging u bij uw zoon M. A. gaan wonen aan de Avenida Norte in Santa Tecla. Op 10 november 2019 verliet u het land en reisde u met de bus via Honduras naar Costa Rica en Panama. Vandaar vloog u op 16 november 2019 naar Frankrijk, vanwaar u een bus nam naar België op 17 november 2019. Op 18 november 2019 diende u een verzoek in om internationale bescherming. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw familie zullen worden vermoord.

Na uw aankomst in België werd er nog drie keer naar u gevraagd door de leden van MS-13. Zo zijn er op 30 september 2020 benedeleden naar het huis van uw zus M. gekomen, waar zij haar vroegen waar jullie waren en zeiden zij haar dat jullie een schuld lopende hadden. In februari 2021 kwam er twee keer een bendelid naar de gemeentelijke administratie, waarbij deze ook naar u vroeg bij een collega.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 19 oktober 2019, een identiteitskaart op uw naam, een geboorteakte op naam van uw dochter S., een geboorte en huwelijksakte op uw naam, een diplomagetuigschrift, een kopie van een diploma, twee boarding passes, een kopie van een busticket, een kopie van een tewerkstellingsattest, een waterfactuur, een energiefactuur, een attest van een medisch onderzoek, een attest van een medische consultatie, en een aanvraag voor een radiologisch onderzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest bende MS13 omdat u niet bent ingegaan op hun eis om 4000 dollar te betalen. Deze problemen werden besproken in de beslissing van uw schoonzoon J. L. C. R.. Zijn beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

[...]

Wat betreft uw renta-problemen in Lourdes met MS13 dient gezegd dat uw verklaringen en die van uw dochter inconsistent zijn hierover. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u 25 dollar per week diende te betalen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan plots dat de renta 50 dollar per week bedroeg (CGVS, p. 15). Gevraagd of de renta ooit lager is geweest zegt u dat het de eerste maand 25 dollar was maar daarna 50 dollar per week, van 2010 tot 2018 (CGVS, p. 19). Ook uw dochter St. verklaarde op de DVZ dat de renta 25 dollar per week bedroeg (vragenlijst CGVS 19/26351, vraag 5). Ook op het CGVS verklaarde ze dat de renta 25 per week bedroeg en dat u dit diende te betalen sinds 2014 (CGVS 19/26351, p. 17). Gevraagd of dat bedrag altijd hetzelfde was zegt ze dan plots dat het verhoogd was naar 50 dollar per week. Echter, zij kan zelfs bij benadering niet zeggen wanneer dat bedrag verhoogd zou zijn (CGVS 19/26351, p. 18). Gezien u verklaart dat de renta reeds vanaf de eerste maand in 2010 verhoogd zou zijn naar 50 maakt de verklaringen van uw dochter volstrekt ondoorleefd en weinig geloofwaardig. Dat jullie dergelijke inconsistente verklaringen afleggen over het bedrag van de renta die u acht jaar lang zou hebben betaald maakt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

De rekruteringsproblemen van uw zoon met MS13 in Lourdes werd als volgt beoordeeld in de beslissing van uw zoon W.:

“Wat betreft de rekruteringsproblemen met MS13 in Lourdes dient opgemerkt dat u aan de hand van deze problemen geen reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Uw moeder verklaart hier louter over dat u in 2017 ooit eens werd aangesproken op straat door twee jongens die u toeriepen dat u een pakje moest vervoeren. Een kennis van u, wiens vader een bendelid was, kwam voor u tussen waardoor u geen problemen met de bendeleden kende (CGVS 19/26350, p. 14). U vertelt hetzelfde relaas (CGVS, p. 7-9). U bleef nog een week in Lourdes waarna u naar uw zus in Santa Tecla verhuisde. Daar heeft u geen rekruteringsproblemen meer gekend (CGVS, p. 17). Het feit dat u in 2017 ooit werd aangesproken om een pakje te vervoeren maar sindsdien nooit meer problemen heeft gekend is onvoldoende om aan te tonen dat u – een ondertussen twintigjarige volwassen man – bij terugkeer naar El Salvador nog problemen zou kennen hiermee.”

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, en huwelijksakte, bevatten alleen informatie over uw identiteit, die vooralsnog niet in vraag wordt gesteld. Hetzelfde geldt voor de geboorteakte van uw dochter St.. De kopie van uw diploma, uw diplomagetuigschrift, en uw tewerkstellingsattest bevatten gegevens over uw opleiding en beroep in El Salvador. De door u neergelegde water-, en energiefactuur tonen aan wat uw adres was, en werpen een blik op de kosten van uw levensonderhoud in El Salvador. Voorgaande zaken zijn echter geen essentiële elementen in uw asielaas. Uw twee boarding passes voor uw vluchten van respectievelijk Panama naar Madrid en van Madrid naar Parijs, en uw kopie van een busticket van Costa Rica naar Panama vertellen meer over uw reisroute, die op dit moment evenzeer niet in vraag wordt gesteld. Het attest van een bloedonderzoek, een attest van een medische consultatie, en een aanvraag voor een radiologisch onderzoek geven tenslotte louter een inzicht in uw medische situatie.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van vijfde verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en tot juni 2017 gewoond te hebben in de kolonie Campos Verdes 2 in de gemeente Lourdes, gelegen in het departement La Libertad. Hier woonde u samen met uw zus St. M. V. R. (...), en uw moeder S. R. D. H. (...).

Toen u in juni 2017 van school naar huis wandelde kwam u uw vriend W. tegen, waarmee u samen uw weg vervolgde. Even later kwamen jullie twee leden van de bende MS-13 (Mara Salvatrucha - 13) tegen die u vroegen om een pakje te bezorgen. U weigerde, maar de bendeleden drongen aan. De bendeleden geboden u om wat verder in een hoek te gaan staan terwijl uw vriend met hen sprak. Daarop vertrokken jullie en vertelde W. dat zijn vader lid was van de bende en dat de bendeleden zijn vrienden waren. Volgens W. wilden de bendeleden dat u het pakje bezorgde omdat zij u met hem hadden gezien, en dat u uitverkoren was om bij de bende te komen. Vervolgens bleef u een hele week binnen en verhuisde u naar het huis van uw zus K. B. R. C. (19/26346/B) en schoonbroer J. L. C. R. (19/26346) in Santa Tecla.

Op 9 oktober 2019 riep K. de familie bij elkaar en vertelde zei dat jullie met de dood werden bedreigd door de bende MS-13, die 2000 dollar van jullie eisten. Op 10 oktober 2019 ging u voor de laatste keer naar school. Toen u die avond thuis kwam vertelde uw schoonbroer dat hij een dreigbrief had gevonden die bevestigde dat jullie het afpersingsgeld moesten betalen. Uw zus K. en uw schoonbroer gingen die dag hulp vragen aan de politie, maar deze weigerde te helpen. Later die dag belde de bendeleider van MS-13 en sprak deze met uw schoonbroer af dat jullie tegen 23 oktober 4000 dollar zouden betalen. Op 12 oktober 2019 werd er een tweede familiebijeenkomst georganiseerd om de situatie te bespreken, en de dag nadien werd u verteld dat jullie het land zouden ontvluchten. U kwam er ook achter dat uw familie al een renta van 200 dollar per week betaalde.

Op 19 oktober 2019 kocht uw schoonbroer de vliegtuigtickets om naar België te reizen. Op 22 oktober 2019 ging u gaan wonen bij uw broer M., elders in Santa Tecla. Op 10 november 2019 verliet u het land en reisde u met de bus via Honduras naar Costa Rica en Panama. Vandaar vloog u op 16 november 2019 naar Frankrijk, vanwaar u naar België vloog op 17 november 2019. Op 18 november 2019 diende u in België een verzoek in om internationale bescherming. Na aankomst in België vertelde uw zus St. u dat u, uw neefjes, en uw nicht werden achtervolgd door een zwarte camionet. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u om vermoord te worden door MS-13.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam, een identiteitskaart op uw naam, een geboorteakte op uw naam, een kopie van een boarding pass, een kopie van een busticket, een diploma, en een attest van stopzetting van een opleiding.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest bende MS13 omdat u niet bent ingegaan op hun eis om 4000 dollar te betalen. Deze problemen werden besproken in de beslissing van uw schoonbroer J. L. C. R.. Zijn beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

[...]

Wat betreft de rekruteringsproblemen met MS13 in Lourdes dient opgemerkt dat u aan de hand van deze problemen geen reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Uw moeder verklaart hier louter over dat u in 2017 ooit eens werd aangesproken op straat door twee jongens die u toeriepen dat u een pakje moest vervoeren. Een kennis van u, wiens vader een bendelid was, kwam voor u tussen waardoor u geen problemen met de bendeleden kende (CGVS 19/26350, p. 14). U vertelt hetzelfde relaas (CGVS, p. 7-9). U bleef nog een week in Lourdes waarna u naar uw zus in Santa Tecla verhuisde. Daar heeft u geen rekruteringsproblemen meer gekend (CGVS, p. 17). Het feit dat u in 2017 ooit werd aangesproken om een pakje te vervoeren maar sindsdien nooit meer problemen heeft gekend is onvoldoende om aan te tonen dat u – een ondertussen twintigjarige volwassen man – bij terugkeer naar El Salvador nog problemen zou kennen hiermee.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, en geboorteakte bevatten immers enkel meer informatie over uw identiteit, die op dit moment niet in vraag wordt gesteld. Uw diploma en het attest betreft de beëindiging van uw studies geven alleen een beter zicht op de opleiding die u heeft genoten. Laatstgenoemde attest stelt dan wel dat u uw studies heeft moeten stoppen vanwege rekruteringspogingen door een bende, maar bevat geen verdere informatie over de specifieke aard van uw problemen. Uw busticket van Costa Rica naar Panama, en uw boarding pass voor de vliegreis van Madrid naar Parijs bevatten tenslotte uitsluitend gegevens over uw reisroute, die vooralsnog evenzeer niet ter discussie wordt gesteld.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er

sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze voeren ook een beoordelingsfout aan.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting voeren ze vooreerst een betoog rond de geloofwaardigheid van hun relaas en zetten uiteen als volgt:

“1. Er moeten op zijn minst vragen worden gesteld rond het verloop van het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 februari 20120.

Het valt op dat de vragenlijst voor J. en K. hun namen en DVZ nummer niet bevatten. Het valt ook op dat een groot deel van deze vragenlijst gewoon geknipt en geplakt werd tussen K. en J.. Dit toont op zijn minst aan dat er op 7 februari met haast en onzorgvuldig te werk werd gegaan en dat er een groter gewicht besteed moet worden aan de correcties die door verzoekers werden gemaakt op het CGVS.

Waar er wordt gesteld dat J. en K. het hebben over 4 toenames van de renla wensen zij te verduidelijken dat zij het hier hebben over de twee toenames tot 100 en 200\$ per week, maar ook de toename naar een éénmalige betaling van 2000\$ en de verdubbeling ervan omwille van het gekregen uitstel. Dat dit nu al dan niet inbegrepen zou zijn in de toenames is een kwestie van perceptie maar geen tegenstrijdigheid in se. De vragen naar de eenmalige betalingen kan worden beschouwd als afpersingsgeld. Dit wordt ook verduidelijkt door K. in haar interview (Zie CGVS K.; p. 3)

Dat de familieleden van J. en K. niet steeds perfect kunnen aangeven op welke datums de renta begon, of wanneer die exact verhoogd werd is te verklaren door het feit dat zij slecht ingelicht werden van de situatie wanneer J. en K. het gezin bijeenroepen. (Zie bv. CGVS K., p. 15 : Tol op dat moment hadden ze [verwijzende naar de andere familieleden] geen idee van dat we een afpersing betaalden, zie ook J. p. 18, M. pp. 12 en 15, S., p. 12) Dat er in deze omstandigheden soms onjuiste of onnauwkeurige informatie kan worden meegedeeld is niet op zich verbazend. Er moet steeds worden herinnerd dat alle verzoekers, behalve uiteraard K. en J., niet de dagelijkse gevolgen van de afpersing moesten ervaren gedurende al deze jaren, maar de meerderheid van de verzoeker hiermee enkel geconfronteerd werd vanaf 9 oktober 2019.

Daarnaast moet er ook begrip worden getoond voor de onduidelijkheden van S.

Gedurende haar persoonlijk onderhoud 14.09.2020 was zij belangrijke persoonlijke elementen aan het verbergen. Deze elementen heeft zij uiteindelijk meegedeeld aan het CGVS. Het gaat over zeer traumatiserende gebeurtenissen die hebben geleid aan haar erkenning als vluchteling.

Met dit in het hoofd moeten de lacunes en onnauwkeurigheden in haar verklaringen worden gerelativeerd.

Trouwens maakt zij wel melding van de verdubbeling van het gevraagde bedrag van 2000 naar 4000\$, CGVS p. 12: Ze hebben gezegd dat ze hem een week respijt zouden kunnen geven. Maar dan zouden ze wek het dubbelle moeten betalen : 4000. Ook W. vermeldt de verhoging naar 4000\$, toen hij uitlegt dat J. voor meer tijd vroeg men dat de bende daardoor het afpersingsgeld naar 4000\$ zou verhogen (CGVS W., p. 14) terwijl hij wel duidelijk aangaf dat de bende initieel voor 2000\$ wilden (CGVS W., p. 13).

Dat S. en W. niets zouden vermelden over de verhoging naar 4000\$ blijkt dus niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud en getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van hun verklaringen.

Er moet ook rekening worden gehouden met het feit dat W. nog minderjarig was toen dit allemaal voorkwam.

Het feit dat de renta maandelijks of wekelijks werd betaald werd door S. ook verbeterd tijdens haar onderhoud op het CGVS (zie persoonlijk onderhoud S., p. 3). De uitstel van één week of één maand werd ook verbeterd maar deze verbetering werd bijzonder slecht genoteerd. S. stelt dat zij drie opmerkingen heeft: dat de 200\$ niet maandelijks maar wekelijks zijn, dat haar schoonzoon per telefoon opbelden en nogmaals dat dat niet maandelijks maar wekelijks (CGVS S., p. 3, wordt nogmaals bevestigd p. 17). Met dit laatste verwijst zij naar het feit dat hij een week uitstel kreeg en niet één maand.

Er moet ook worden onderlijnd worden dat S. blijkbaar heel nerveus was en een dat het persoonlijk onderhoud voor haar zichtbaar een moeilijk moment was. Dit moet ook in rekening worden gehouden. S. kon dit niet eerder rechtzetten omdat zij nooit een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kreeg, terwijl zij hiernaar wel vroeg (zie CGVS S., p. 20 * Advocaat vraagt nog aan PO om kopie notities).

Verzoekers wensen ook te verduidelijken dat zij allen vroegen voor een kopij van de notities gedurende de introductie wanneer melding werd gemaakt van deze mogelijkheid door de PO. maar dat deze notities hen nooit werden gestuurd. Zij dachten dat deze notities zouden worden doorgestuurd aan allen nadat alle persoonlijke onderhouds zouden plaatsvinden. Aangezien het laatste persoonlijk onderhoud voor S. plaatsvond op 29 juni 2021 en abrupt gestopt moest worden omwille van de mentale breakdown van verzoekster toen, dachten zij dat een nieuwe uitnodiging zou volgen en dat de notities voor allen samen doorgestuurd zouden worden.

Op zich is dat een schending van artikel 57/5quater §2 van de wet van 15.12.1980, bepaling waaraan geen sanctie verbonden is. Echter is dit wel een reden om meer gewicht te geven aan de bijkomende verklaringen van verzoekers in huidig beroep en hiermee rekening te houden zonder deze als post factum verklaringen te beschouwen.

De tegenstrijdigheden tussen de verzoekers zijn niet van die aard om de aangehaalde feiten als onbestaande en leugenachtig te beschouwen.

Dit is zeker het geval gezien er tussen de verzoekers een hoge coherentie en detaillering is ten aanzien van alle bijkomende gebeurtenissen: de bijeenkomsten van de familie, de inhoud van de discussie gedurende deze bijeenkomsten, de verschillende denkpijlers die ter discussie stonden, de beslissingen die genomen werden, enz... Er moet een afweging plaatsvinden tussen deze elementen en de door de verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden om tot een redelijk besluit te komen.

Zie onder anderen over het feit dat de school vanaf 10.10.2019 niet meer naar school gaan J. L. p. 7 en K. p. 8 en p. 18 over het feit dat het een jongen is die de woensdag de renta komt opvragen J. L. p. 20, S. p. 18, St., p. 18, W. p. 15).

- Over het feit dat de familieleden slechts op 9.10.2019 op de hoogte zijn gebracht van de renta, zie J. L. p. 18; K., pp. 15-16, M., p. 12 en 15, S., p. 12

- Over het krijgen van de brief op 10.10, J. L. p. 15, K. pp. 14 en 17, M., p. 17, S. p. 15

Over het feit dat de politie niets doet omdat er geen slachtoffer viel, zie J. L. p. 15; K. p. 17; %M. p. 12; S. p/ 15, St., p. 12

Over de samenkomst in het huis van Carlos, de broer van J. L., zie J. L., p. 16, K. p. 19, M. pp. 8 en 13; S., p. 16, St., p. 12)

Over de gebeurtenissen van september (de inbraak in het huis, de zwarte bestelwagen en de benadering van de dochter van J. en K.), zie J. Lui pp. 14; 15, 18 en 19; K., pp. 15-16, M., p. 14; St., pp. 14-15

Over de plaats waar de 2000 en later 4000\$ moeten worden betaald, stellen alle verzoeker, behalve W. dat dit bedrag afgegeven moet worden in de plaats El Bocceran;

Elke verzoeker bevestigt in de grote lijnen de poging tot rekrutering van W. en de renta die door S. werd betaald in Lourdes.

- Ook de verschillende vergaderingen op 9 en 10.10 en 12.10 bij Carlos worden identiek weergegeven en de inhoud ervan samenhangend beschreven.

Samengevat zijn de verklaringen van verzoekers in grote mate coherent en chronologisch samenhangend.

2. De verwerende partij blijkt van mening te zijn dat de bende het logischerwijze verdacht zou vinden dat verzoekers spullen verkopen, en het huis bijna leeghalen. Volgens de verwerende partij zou dit het teken zijn dat verzoekers zouden plannen om te verhuizen zonder het geëiste bedrag te betalen.

Echter is dit louter een veronderstelling. De bende zou ook van mening kunnen zijn dat verzoekers er alles aan doen om aan het gevraagde bedrag te komen door veel spullen te verkopen. Dit is eveneens een hypothese. De hypothese van de verwerende partij is niet meer waard dan de hypothese dat hier wordt gedaan.

Er zijn echter elementen die opnieuw verbeterd moeten worden.

De spullen werden verplaatst met de hulp van de pick-up van een familielid die binnen de patio komt. Deze plek is niet zichtbaar vanuit de straat, (voor gedetailleerde uitleg over de configuratie van het huis, zie CGVS J., p/13, CGVS K., pp. 4-5) Verzoekers hebben nooit de spullen met Uber, de Taxi of openbaar vervoer verplaatst. De melding van deze verplaatsingsmogelijkheden op p. 11 verwijst naar hun algemene verplaatsingen, niet het specifiek verhuis. Naast de leveringen met de pick-up van de vader van J., zijn sommige kopers ook spullen gaan halen op het huis zelf.

3. Dat S. tot 6 november blijft werken valt uit te leggen door het feit dat zij in een administratie werkt dat zich in een beveiligde gebouw bevindt.

Over het bezoek van bendeleden op haar werk werd verzoekster geïnformeerd door een collega.

Uiteraard hebben de personen die naar haar hebben gevraagd zich niet als benedeleden voorgesteld. Zij kwamen binnen met het voorwendsel om een geboortakte te vragen en hebben toen ook naar verzoekster gevraagd. Dat de collega van verzoekster weet dat het benedeleden waren is omdat een agent van de CAM (cuerpo de agentes municipales) aanwezig was en hen als benedeleden hebben herkend (zie CGVS S., pp. 6-7). Dat er in deze omstandigheden niet openlijk werd bedreigd is alles behalve verrassend.

Dat verzoekster enkel vage verklaringen zou afleggen over dit voorval is een subjectieve appreciatie die niet overeen komt met de gedetailleerde verklaringen van verzoekster (zie pp. 6-7 van haar persoonlijk onderhoud).

Daarnaast wensen verzoekers te herhalen dat S. vaak verlof vroeg om niet naar haar werk te moeten gaan (CGVS J., p. 16, CGVS K., pp. 7-8)

4. Het incident met de zus van S. zou ook weinig gedetailleerd weergegeven zijn. Er moet echter worden onderlijnd dat verzoekster het spontaan vrij gedetailleerd weergeeft (CGVS S. p. 16) en dat de protection officer daarna geen enkele bijkomende vraag stelt over dit incident.

Indien de verwerende partij van mening is dat er onvoldoende details worden weergegeven moet zij op zijn minst de gelegenheid geven aan verzoekers om meer informatie te geven en hen specifiek vragen om gedetailleerd te vertellen.

5. Het is vooral L. die de informatie heeft over de contacten tussen de burens en kennissen en de bende. Dat J. L. niet in staat zou zijn om meer informatie te geven blijkt niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij stelt immers dat hij contact heeft gehad met zijn burens die hem hebben gezegd dat er personen hen benaderen met vragen rond hem. Meer precies wordt er gezocht naar hen onder het voorwendsel van olies te kopen maar er worden ook vragen gesteld over het huis dat nog steeds leeg staat, enz. Volgens deze burens en kennissen zijn deze personen soms mogelijks gewone klanten. Echter voegen zij eraan toe dat zij soms echt op benedeleden lijken.

Hoewel J. deze details niet spontaan aangaf tijdens zijn gehoor werd er ook geen enkele vraag gesteld om na te gaan of hij al dan niet in staat is om hierover meer informatie te geven.

M. is niet de persoon met wie deze burens, kennissen en vrienden rechtstreeks contact hebben. Het is echter wel heel duidelijk dat zij het heeft over de collega van S. en de personen die nog in contact zijn met haar zoon L..

Dat er informatie aanwezig is over het gewelddadig optreden van de bende laat niet toe te besluiten dat de bendes dan altijd iedereen gewelddadig zouden benaderen. Er werd een uitleg gegeven over waarom er geen bedreigingen of geweld werd gepleegd op de werkplaats van S.. Het is niet ongeloofwaardig dat de bende soms subtieler op zoek gaan naar informatie, zoals dit het geval is bij de voormalige burens van verzoekers. En er moet worden onderlijnd dat er wel gewelddadige bedreigingen werden geuit ten aanzien van de zus van S..

Dit geheel lijkt niet zo irrationeel dat het niet geloofwaardig zou zijn.

6. Gezien het context van hoog wantrouwen van de bevolking ten aanzien van de politie is het niet ongeloofwaardig dat J. en K. zich niet informeerden naar, en niet op de hoogte waren van het bestaan van een éénheid van de politie die gespecialiseerd is in de strijd tegen afpersing.

Zolang het min of meer leefbaar was om het afpersingsgeld te betalen hebben zij gekozen om deze te betalen.

7. Dat J. zich niet meer informeerde naar de bende die de controle heeft in Zaragoza is omdat hij daar in een beveiligde residentie verbleef (CGVS J., p/ 5, CGVS K., p. 5).

8. De verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat de andere gebeurtenissen van september 2019 niet onderzocht moeten worden aangezien er geen geloof is gehecht aan de afpersingsfeiten. Zoals hoger aangegeven is geloofwaardigheid een beoordeling die een afweging vereist tussen alle positieve indicaties en negatieve indicaties. De verwerende partij kan niet willekeurig beslissen dat een deel van de verklaringen van verzoekers niet onderzocht zouden zijn louter omdat hij op basis van een beoordeling van een déél van de overige verklaringen tot de conclusie komt dat de verklaringen ongeloofwaardig zijn. Zeker aangezien verzoekers over deze gebeurtenissen van september 2020 ook coherent en gedetailleerd zijn en ook coherent (zie J. L. pp. 14; 15, 18 en 19; K., pp. 15-16, M., p. 14; St., pp. 14-15)

Samengevat moet het relaas van verzoekers als geloofwaardig worden bevonden op basis van de specificiteit, coherentie en detaillering van hun verklaringen, zoals die hoger uiteengezet werd en uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt."

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op het objectiveren van het risico in geval van terugkeer en de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Ze onderstrepen dat het geloofwaardig is dat ze reeds het slachtoffer waren van de bende en dat moet worden vermoed dat deze vervolgingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, te meer gelet op het gegeven dat uit objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging

met zich meebrengt. Verzoekende partijen benadrukken dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden. Ze wijzen hierbij op landeninformatie bijgevoegd door verwerende partij en op verschillende weblinks waaruit zij citeren. Verzoekende partijen voeren aan dat zij verschillende kenmerken vertonen op basis waarvan zij als risicopersonen dienen te worden beschouwd in geval van terugkeer en betogen dat op basis van het cumulatief effect van deze risicofactoren dient te worden besloten dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer aannemelijk hebben gemaakt.

Verder wijzen verzoekende partijen op het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in El Salvador, het gebrek aan een intern vluchtalternatief en merken op dat er in casu een vervolgingsgrond en een link met het Vluchtelingenverdrag is.

Ten slotte voeren zij met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus aan dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict en wijzen op verschillende weblinks waaruit ze citeren. Ze menen dat ook de stelling van het CGVS dat alleen mensen met een bepaald profiel geviseerd zijn, dient te worden genuanceerd. Verzoekende partijen betogen dat uit verschillende rapporten blijkt dat de situatie in El Salvador nog steeds wordt gekenmerkt door geweld tegen bekende doelwitten maar ook tegen "opportunistische" doelwitten.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd:

- UNHCR, *Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights*, 30 January 2017;
- UNHCR, BRIEF OF AMICUS CURIAE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES IN SUPPORT OF PLAINTIFFS-APELLEES in the case GRACE, et al., Plaintiffs-Appellees, v. WILLIAM P. BARR, ATTORNEY GENERAL, et al., Defendants-Appellants., 31 July 2019, No. 19-5013.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding

toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op een vrees voor de bende MS13. Zij halen renta-problemen aan alsook eerdere problemen met de bende wegens een poging tot rekrutering van vijfde verzoekende partij alsook bendedegerelateerde problemen in hoofde van de dochter van vierde verzoekende partij die door een bendelid werd misbruikt.

2.3.4.2. Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hecht aan de problemen van verzoekende partijen met de bende MS13 omdat hun verklaringen vaag en inconsistent zijn.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissingen verder rekening gehouden met de voorgelegde documenten en ook nog gemotiveerd dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat verzoekende partijen louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

2.3.4.3. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel.

Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoekende partijen om slachtoffer te worden van bendedgeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekende partijen om bij terugkeer naar hun land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten hun individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal nagaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.3.4.4. De Raad stelt vast dat uit nazicht van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting blijkt dat verwerende partij de dochter van de vierde verzoekende partij, tevens de zus van de tweede en vijfde verzoekende partij en de schoonzus van eerste verzoekende partij, heeft erkend als vluchteling.

Hoewel de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, herinnert de Raad er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat “wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade” (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke “Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”.

In casu dient opgemerkt te worden dat niet wordt betwist dat voormeld familielid, thans erkend, in El Salvador op hetzelfde adres verbleef als de verzoekende partijen. Ook zij haalde een vrees aan ten aanzien van de bende MS13. Zij en haar moeder, zijnde vierde verzoekende partij, gaven aan dat ze werd geïnteresseerd door een bendelid die in haar was geïnteresseerd en dat ze werd aangerand (administratief dossier, stuk 2, gehoorverslag van de dochter van vierde verzoekende partij, p. 13, p. 21; persoonlijk onderhoud vierde verzoekende partij, p. 14).

Daargelaten het oordeel van verwerende partij dat er geen geloof kan gehecht worden aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, hetgeen tevens steunt op bendedegerelateerde problemen, wijst de Raad erop dat het onderzoek naar de vrees van verzoekende partijen voor vervolging een toekomstgerichte beoordeling impliceert. Zelfs indien een afwezigheid van vervolging vóór het vertrek

zou kunnen vastgesteld worden, sluit dergelijk gegeven het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer van verzoekende partijen geenszins uit.

In dit verband kan erop gewezen worden dat uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat familieleden en andere leden van het gezin van personen die tot de risicoprofielen behoren mogelijke doelwitten van benedegeweld zijn (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020, p. 24).

Daar de Raad geen kennis heeft over de grondslag, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de erkenningsbeslissing in hoofde van voormeld familielid (en of zij behoort tot een risicoprofiel), is de Raad niet in de mogelijkheid om het mogelijk verband of de implicaties van de erkenning van het familielid van de verzoekende partijen in te schatten bij terugkeer op de persoonlijke situatie van verzoekende partijen bij terugkeer.

2.3.4.5. Er dient hierbij volledigheidshalve nog aangestipt te worden dat de Raad zich niet kan scharen achter het merendeel van de motieven in de bestreden beslissingen die de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen hun problemen met de bende MS13 niet aannemelijk maken.

Inzake de renta-problemen moet de Raad vooreerst opmerken dat in casu niet wordt betwist dat eerste verzoekende partij een eigen zaak heeft en dat in hun wijk MS13 aanwezig en actief zou zijn.

Uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat eigenaars van bedrijven en kleinhandelaars alsook personen met bezoldigd werk het risico lopen het slachtoffer van afpersing te worden (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020, p. 15-16). Uit deze landeninformatie blijkt dat niet of te laat betalen kan worden beschouwd als een daad van verzet en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, bijvoorbeeld opsluiting van een familielid, de dood of verdwijning. Hoe langer de betalingen uitblijven, hoe meer de risico's stijgen en zich uitbreiden tot andere familieleden volgens een rapport van het Centrum voor Monitoring van Interne Ontheemding (Internal Displacement Monitoring Centre, IDMC) van 2018 (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020, p. 16).

Gelet op het bovenstaande acht de Raad de afpersing van eerste en tweede verzoekende partij niet geheel onaannemelijk.

Verwerende partij wijst echter op vaagheden en inconsistenties en concludeert dat er geen geloof kan gehecht worden aan de renta-problemen.

Zo wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat hoewel eerste en tweede verzoekende partij beiden verklaren dat de renta in 2017 begon en bij het CGVS aangaven dat de renta van 50 dollar per week twee keer werd verhoogd (naar 100 dollar in juli 2018 en eind 2018 naar 200 dollar), zij echter beiden op de DVZ verklaarden dat de prijs in totaal vier keer werd verhoogd. Dat eerste en tweede verzoekende partij zich op het CGVS de twee momenten waarop ze de renta verhoogden van 50 naar uiteindelijk 200 dollar per week specifiek herinneren en aanhalen – juli 2018 en eind 2018 – maar bij de DVZ zeggen dat de renta in totaal vier keer is verhoogd komt volgens de commissaris-generaal maar weinig doorleefd over en doet twijfelen aan deze renta-problemen.

Verzoekende partijen verduidelijken echter in het verzoekschrift dat waar zij het hebben over vier toenames zij hiermee duiden op de twee toenames tot 100 en 200 dollar per week evenals de toename naar een éénmalige betaling van 2000 dollar en dan de verdubbeling ervan omwille van het verkregen uitstel. Verzoekende partijen kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat dit dan ook geen tegenstrijdigheid in se is maar een kwestie van perceptie nu de vragen naar de eenmalige betalingen kunnen worden beschouwd als afpersingsgeld. Samen met verzoekende partijen stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk heeft verduidelijkt dat er twee verhogingen plaatsvonden van het afpersingsgeld en twee keer van de “speciale bijdrage” (persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 3) zodat de commissaris-generaal niet kan gevolgd worden in deze twijfel aan de renta-problemen.

Verder wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat de moeder van eerste verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, op de DVZ aangaf dat deze renta zou zijn begonnen in 2015 en opgeslagen zou zijn geweest in 2017 hetgeen opmerkelijk wordt geacht in de bestreden beslissingen. Er wordt in de bestreden beslissingen vervolgd dat zij op het CGVS verklaarde dat dit een vergissing was en dat het in 2017 is begonnen en in 2019 opsloeg tot 200 dollar per week. Hoewel de schoonzus van eerste verzoekende partij eveneens verklaarde dat de renta begon in 2015, wordt in de bestreden beslissingen nog opgemerkt dat de vierde verzoekende partij op de DVZ dan weer verklaarde dat de renta 200 dollar per maand bedroeg alsook op DVZ verklaarde ook dat eerste verzoekende partij een

maand uitstel kreeg om die eenmalige bijdrage te betalen terwijl uit het relaas van eerste verzoekende partij blijkt dat zij eerst een week uitstel kreeg. De commissaris-generaal wijst dan op de verklaringen van de vijfde verzoekende partij die er bij de DVZ op wees dat sprake was van afpersing voor 2000 dollar maar er niets vermeldde over de renta van 200 dollar per week die moest betaald worden terwijl zij op het CGVS dan weer verklaart dat de renta 100 dollar per week bedroeg en later in het gehoor expliciet gevraagd naar het wekelijkse bedrag dat moest betaald worden opnieuw verklaart dat dit 100 dollar bedroeg doch op een volgende vraag dan plots zegt dat het 200 dollar per week was. Ten slotte wordt inzake de bedragen van de renta in de bestreden beslissingen aangegeven dat de schoonzus van eerste verzoekende partij (zijnde het familielid dat door verwerende partij als vluchteling werd erkend) op de DVZ verklaarde dat de som moest betaald worden 2000 dollar bedroeg maar het nergens heeft over een verhoging naar 4000 dollar doch op het CGVS dan weer verklaart dat er 2000 dollar per week zou betaald worden. De commissaris-generaal meent dat gezien verzoekende partijen allen samenwoonden en samen het land verlieten vanwege deze rentaproblemen – die ze voordien samen hebben besproken in een familievergadering – en ze hiervoor internationale bescherming aanvragen in België en daarvoor hun relaas uiteen dienen te zetten, kan verwacht worden dat dit toch onderling besproken werd en dat ze een consistent relaas weten weer te geven zodat het bovenstaande dan ook ernstige twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

De Raad moet er echter op wijzen dat verwerende partij met het voorgaande geen afbreuk kan doen aan de coherente, consistente, specifieke en aannemelijke verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij die als enigen rechtstreeks te maken hadden met de afpersing, dit volgens hun verklaringen sinds 2017. Zoals in het verzoekschrift terecht wordt opgemerkt kunnen de overige verzoekende partijen, ongeacht de familiebijeenkomst dan ook niet verweten worden hierover geen nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen te verschaffen nu zij pas vanaf 9 oktober 2019 werden geconfronteerd met deze renta-problemen. Uit het administratief dossier en zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissingen blijkt voorts genoegzaam dat derde verzoekende partij in juli 2018 introk bij eerste en tweede verzoekende partij en dat vierde verzoekende partij en haar dochter er pas in januari 2019 introkken. Vijfde verzoekende partij was dan weer minderjarig toen zij introk bij eerste en tweede verzoekende partij na rekruteringsproblemen.

Met betrekking tot de verklaringen van de vierde verzoekende partij moet overigens samen met de verzoekende partijen opgemerkt worden dat uit haar persoonlijk onderhoud blijkt dat zij wel degelijk corrigeerde dat de renta van 200 dollar wekelijks diende betaald te worden en dat eerste verzoekende partij een week uitstel kreeg (persoonlijk onderhoud vierde verzoekende partij, p. 3 en 17).

Waar verwerende partij in de bestreden beslissingen wijst op inconsistente verklaringen van de dochter van vierde verzoekende partij, de zus van tweede en vijfde verzoekende partij moet er volledigheidshalve opgemerkt worden dat in het verzoekschrift wordt toegelicht dat er begrip moet zijn voor de onduidelijkheden van dit familielid gelet op de zeer traumatische gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt die zouden hebben geleid tot haar erkenning als vluchteling. Daargelaten uit het gehoorverslag van dit familielid dat is toegevoegd aan de administratieve dossiers blijkt dat zij meermaals emotioneel werd tijdens de toelichting van haar vluchtrelaas (administratief dossier, stuk 2, gehoorverslag van de dochter van vierde verzoekende partij, p. 13-14) moet benadrukt worden dat zij pas in januari 2019 introk bij haar zus en schoonbroer en dat zij bij de vragen naar de eenmalige bijdrage van 2000 dollar ook aangaf dat ze niet wist over de afspraken omdat haar schoonbroer de oproep heeft gekregen (administratief dossier, stuk 2, gehoorverslag van de dochter van vierde verzoekende partij, p. 19).

De commissaris-generaal heeft tevens geoordeeld dat het gezien verzoekende partijen hun volledige huis leeghaalden het voor de bende wel duidelijk geweest moet zijn dat zij van plan waren die plaats te ontvluchten en elders te wonen en dat het zeer opmerkelijk is dat niemand iets vermeldt over contact of problemen met de bende sinds het laatste telefoontje op 10 oktober. Vervolgens wordt over de manier waarop deze spullen verkocht en overhandigd werden geoordeeld dat de verklaringen van verzoekende partijen opnieuw niet consistent noch overtuigend zijn. Niet alleen is het volgens de commissaris-generaal twijfelachtig dat verzoekende partijen 's nachts het openbaar vervoer en Uber zouden kunnen gebruiken hiervoor, tevens is het weinig aannemelijk dat verzoekende partijen hun keuken, eetkamer, salon en slaapkamer met het openbaar vervoer of Uber zouden hebben kunnen vervoeren. Bovendien is het volgens de commissaris-generaal weinig overtuigend dat de bende niet in de gaten zou hebben dat verzoekende partijen aan het verhuizen waren enkel en allen omdat ze dit 's nachts – of laat op de dag wanneer het openbaar vervoer nog zou rijden en Uber-chauffeurs zich nog naar bendewijken zouden durven begeven – zouden hebben gedaan. Er kan volgens de commissaris-generaal verwacht worden dat de bende verzoekende partijen toch enigszins in de gaten zouden houden wanneer zij aan

het wachten waren op de som van 4000 dollar. Dat zij de verzoekende partijen zomaar zouden laten begaan en de wijk ontvluchten is volgens de commissaris-generaal weinig aannemelijk.

In het verzoekschrift wordt in dit verband gerepliceerd dat de bende ook van mening zou kunnen zijn dat verzoekende partijen er alles aan deden om het gevraagde bedrag te kunnen betalen door veel spullen te verkopen. Er wordt in het verzoekschrift toegelicht dat sommige kopers de spullen zelf gingen ophalen en dat andere spullen werden verplaatst met de hulp van de pick-up van een familielid op de patio die niet zichtbaar is vanuit de straat. Er wordt hierbij gewezen op de gedetailleerde uitleg over de configuratie van het huis die deze patio (soort van parkeerplek achter de toegangspoort) bevestigt (zie persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij p. 13 en persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 4-5). Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift ook aan dat verwerende partij onterecht stelt dat werd verklaard dat het openbaar vervoer en Uber werden gebruikt om de spullen te vervoeren nu uit het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij zou blijken dat de melding van deze verplaatsingsmogelijkheden verwijst naar de algemene verplaatsingen en niet naar hun verhuis.

Hoewel de Raad verzoekende partijen niet volledig kan volgen in het betoog als zou tweede verzoekende partij bedoeld hebben op algemene verplaatsingen nu de gestelde vraag specifiek polst naar het vervoer van de spullen (persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 11) kan niet zonder meer voorbijgegaan worden aan de verklaringen van de overige verzoekende partijen. Zo sprak eerste verzoekende partij niet van Uber of openbaar vervoer, zij gaf wel aan dat de spullen 's nachts werden gebracht en zij werd geholpen door haar vader (persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 9). Derde verzoekende partij verklaarde daarenboven dat grote zaken werden bezorgd door hen doch dat voor kleine spullen de kopers ter plaatse kwamen en dat voor andere zaken vrienden die thuis zijn komen ophalen (persoonlijk onderhoud derde verzoekende partij, p. 8-9)

Verwerende partij kan met loutere veronderstellingen en een partiële weergave van de verklaringen dan ook geen afbreuk doen aan de consistente verklaringen van de verzoekende partijen.

2.3.4.6. Ten slotte moet de Raad inzake de rekruteringsproblemen van vijfde verzoekende partij nog opmerken dat verwerende partij deze op zich niet betwist. Er werd in dit verband in de bestreden beslissingen geoordeeld dat het feit dat vijfde verzoekende partij in 2017 ooit werd aangesproken om een pakje te vervoeren maar sindsdien, na haar verhuis naar haar zus zijnde tweede verzoekende partij, nooit meer problemen heeft gekend onvoldoende is om aan te tonen dat zij als ondertussen twintigjarige volwassen man bij terugkeer naar El Salvador nog hiermee problemen zou kennen. Er wordt echter door verwerende partij niet ontkend noch weerlegd dat vijfde verzoekende partij, daargelaten het gebrek aan verdere problemen (dit gelet op haar verhuis) en haar huidige – doch nog steeds jonge – leeftijd, hierdoor reeds in de negatieve aandacht is komen te staan van de bende MS13.

2.3.4.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen, meent de Raad dan ook dat zich een verder onderzoek opdringt naar de risicobepalende omstandigheden bij terugkeer naar El Salvador, in het bijzonder in het licht van de erkenning van het familielid dat op hetzelfde adres als verzoekende partijen woonde en benderelateerde problemen met de MS13 aanhaalde alsook in het licht van de vaststellingen dat het niet onaannemelijk is dat verzoekende partijen in de negatieve aandacht van de MS13 zijn komen te staan wegens het niet (verder) betalen van de renta en/of de rekruteringsproblemen van vijfde verzoekende partij.

2.4 Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van voormelde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken de beschermingsverzoeken van de verzoekende partijen niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 september 2021 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU